

kommer mig, at Hensynet til Statskassens Lærv absolut gjør, at man maa stille sig noget forskjellig overfor disse to Spørgsmaal. Jeg har troet det forsvareligt at opgive den først nævnte Statsindtægt, Indtægten af Afgiften paa den indenriggse Skibsfart, men jeg anser det ikke for forsvareligt at gaa videre og bortkaste den betydelige Statsindtægt, som den udenriggse Skibsafgift afgiver. Naar det ærede Medlem udtalte, at jeg ved Lovforslaget havde givet mit Løfte i forrige Samling en for ringe Udstrækning, vil jeg dog bede det ærede Medlem om at efterse min Udtalelse fra ifjor; thi den gik i Virkeligheden kun ud paa, at jeg villig skulde fyldestgøre det, der var begjæret i Andragenderne. Disse vare, som det ærede Medlem vil indvindre, indgivne af Skippere i Middelfart, Åsens, Faaborg, Marstal og Grønsjøbing og gik ud paa en Nedsættelse i Skibsafgiften. Lovforslaget er ikke alene udvidet i den Retning, at Letelse med Hensyn til Skibsafgiften vil kunne indrømmes i langt større Udstrækning, end Andragenderne omfattede, idet der baade er en Del af Vestkysten og en Del af Øresund indbefattet med under Lovforslagets Omraade, medens Andragenderne kun angik Lillebeltsfarten, men tillige er der kommet ind i Lovforslaget den meget betydelige Udvidelse, at denne Skibsfart ikke alene skal betragtes som indenrigg, men at den som indenrigg skal være fuldstændig fri for Afgift. Jeg tror altsaa, at det maa være en Misforstaaelse af det ærede Medlem, naar det betegner Lovforslaget ogsaa med Hensyn til sit Omraade som kun opfyldende mit Løfte fra forrige Samling i ringe Udstrækning. Naar man, saaledes som flere ærede Medlemmer have gjort, vil angribe Lovforslagets nuværende Udstrækning dermed, at, naar Indrømmelse skal gøres den og den By, hvorfor saa ikke ogsaa Nabobyen, er det tydeligt nok, at man let paa den Maade kan rejse alle Landets Kyster rundt og til Syvende og Sidst komme til, at al Fart fra danske Havne til lige over for liggende Kyster betragtes som indenrigg Fart. Der maa altid være noget mere eller mindre Vilkaarligt i Begrænsningen af Bestemmelser som disse, og jeg tror da, at de Bestemmelser, jeg har foreslaet, ikke alene i og for sig ere i god indbyrdes Overensstemmelse. Jeg vil ogsaa henvise til, at de ere meget vel stemmende med, hvad der tidligere har været foreslaet Thinget, uden at det den Gang, saa vidt jeg veed — jeg tør ganske vist ikke sige det med Bestemthed — mødte den Art Indsigelser. Jeg vil i saa Henseende henvise til § 46 i det Lovforslag, der behandlede her i Thinget i Samlingen 1873—74, hvor man vil finde, at det Omfang, hvori Begunstigelsen skulde kunne ydes, er omtrent det samme som i det af mig forelagte Forslag. Naar et æret Medlem har anset over, at Lovforslaget kun indrømmede Ret til at give denne Nedsættelse i Skibsafgift, men

ikke absolut gav en saadan Ret, idet den bliver afhængig af, hvorvidt Regjeringen vil tilstaa den, og i den Anledning bemærkede, at dette ikke var tilstedeligt, idet Lovbøven af 1863 giver enkelte Pladser en absolut Ret i saa Henseende for deres Fart paa den overfor liggende Kyst, da maa jeg tilstaa, at denne Indvending ogsaa har overrasket mig noget, idet mit Forslag indeholder ganske det Samme, som tidligere er foreslaet, og som, saavidt mig bekendt, heller ikke har mødt den Art Indsigelser. § 46 i Lovforslaget, saaledes som det blev forhandlet i Samlingen 1873—74, udtrykker sig nøyagtig paa samme Maade: „Lige med indenrigg Fart kan behandles Farten mellem Helsingør, Kjøbenhavn, Kjøge“ o. s. v., altsaa nøyagtig det Samme, som er foreslaet denne Gang. Den Formodning kunde jo ligge nær, at Grunden til, at Retten ikke gives absolut, men at der kun gives en Bemyndigelse til at tilstaa den, er, at man kunde ønske opnaaet Gjensidighed; men vil man opnaa denne, kan det selvfølgelig kun være en Bemyndigelse, der her gives, og ikke en ved Lov allerede fastsat Bestemmelse. Derfor jeg forstod det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (G. Petersen) ret, var hans Mening nærmest den, at man vilde kunne stille den hele Fart paa Østersøen og Kattegatt fra danske Havne under disse gunstige Vilkaar; men gjør man det, vil man ogsaa være inde paa Indrømmelsernes Straaplans, thi hvorfor saa ikke tage det tredje Hav med, som grænses til vore Kyster, altsaa bringe Farten paa England ind under samme Bestemmelse, saa at ogsaa den betragtes som indenrigg Fart. Som sagt, der maa absolut være noget Vilkaarligt i, hvor man trækker Grænsen. Jeg vil kun fastholde, at der, hvor Grænsen er trukken i Lovforslaget, er den i god Overensstemmelse med, hvad man tidligere har anset som passende, og det forekommer mig ogsaa, at Farten i de tre Bænder, som ere betegnede i Lovforslaget, Øresundsfarten, Lillebeltsfarten og Farten mellem den jydsk Kyst og Døerne derudfor og den nærmest liggende Slesvigsk Kyst — det forekommer mig, siger jeg, at disse tre Bænder have meget tilfælles, hvad den indenriggse Skibsfart, der nu finder Sted, angaar, og at de ogsaa meget passende kunne betragtes som noget Ens og Lige, uden at Andre behøve at tage Forargelse deraf, eller, om jeg maa udtrykke mig saa, uden at man skulde finde sig foranlediget til at modsætte sig, at den Begunstigelse vises Skibsfarten i disse Bænder, selv om den ikke i videre Udstrækning kan opnaas for den hele Østersøfart, Kattegatfart o. s. v. Jeg vil anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, altsaa anbefale, at man ikke lader sig afholde fra at vedtage det, fordi man tror at kunne betegne det som et Tilbagefridt, eller fordi man ikke vil videre ind paa en stykkevis Revision, eller fordi man ikke vil tilstede disse enkelte Pladser en